

Chalet en venta

Urbanización PRIMAVERA

Teléfono 52

SANTA EULALIA DE RONSANA

Garatge ELOY

de

PERE FONT i JUANOLA

CITROËN

Concesionari per a Granollers i Badalona

GRANOLLERS Telèfon 270 00 72

BADALONA Telèfon 280 25 97

TANCANT AMB EL FAROL VERMELL

AQUEST TEMPS...

Dissabte, dia 29 de març de 1969, a Barcelona, mentre els cobradors i conductors dels autobusos i tramvies, feien vida normal, a l'oficina i a la fàbrica tothom esperava el toc d'aquell rellotge que havia anat tot l'any. Tothom estava alegre, tothom explicava acudits, fins que arribà el gran moment: a la 1 del migdia sonava el rellotge i sense mirar si l'oficina quedava neta o no, ni sense mirar com quedava el treball, la multitud marxà dels seus llocs.

Havien començat les vacances.

La mateixa tarda, el pare, que havia estat treballant fins a la 1 en punt, agafà la seva família, les maletes i d'altres objectes, els ficà dins del cotxe, i arrencant a tota velocitat (per por de trobar «la cua de cotxes»), es disposaven a passar les meravelloses vacances a la seva torre de Santa Eulàlia.

El diumenge, feia un sol radiant; no cal dir que el mateix va fer el dilluns i el dimarts, però en arribar el dimecres, el temps va canviar; començaren a sortir boires i no va tardar a caure gotes. Als «senyors de Barcelona» no els va agradar massa, i menys encara quan dijous es va repetir, i divendres, i dissabte, i diumenge, i dilluns. Cada dia, «els senyors», per saber si l'endemà faria sol, escoltaven la ràdio, després anaven a veure la «tele», després llegien el diari, i algun que desconfiava d'aquests mitjants d'informació, es dirigia a un santaeulalienc i li demanava amb aire de súplica: «Què, ¿farà bon temps demà?» L'home del poble, contestava: «No ho sé, però no ho crec», i afegia: «Aquesta pluja va molt bé per la terra, i aniria bé que plogués tota la setmana». El senyor, deia: «Sí, és clar», però per dintre devia pensar: «Està carregat d'orgues, diu que vol que plogui tota la setmana!»...

I, enrabiad, tornava a la seva torre a veure la «tele».

Després de ploure tota la setmana, el dimarts, dia 8 d'abril, començà a sortir el sol, quan s'esqueia ser el dia final de vacances. Els senyors, agafaven la família, les maletes i d'altres objectes, i els ficaven dintre el cotxe; arrencaven a gran velocitat a les 5 de la tarda, per tal de no trobar cua, i amb el cap moix i rabiant contra el temps, tornaven a casa. L'endemà, mig adormits, anaven a l'oficina. A les nou del matí sonava el rellotge que, malgrat la pluja, no s'havia aturat.

Realment, el temps mai no és bo per tothom; però sempre ho és per algú.

Jaume Galobart